

พันสารท

2

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

เม้งซีลือ (梦溪石) เขียน

Bou-Pim แปล

ซานทูน (山魂) ภาพ

ทดลองอ่าน

พันสารท 2 (ฉบับปรับปรุงเนื้อหา)

เม้งซี่สื่อ เขียน Bou Ptrn แปล

《千秋》Vol.02

Original story and characters created and copyright © Author: 梦溪石 Meng Xi Shi

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

Illustrations by 山魂

Illustrations granted under license granted by JiaFei Cultural & Creative Co., Ltd.

Thai edition arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2757-8

ภาพประกอบ 山魂

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

พินพูน

กระดาษปกนอมสลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลังจากเดินทางท่องเที่ยวทั่วมหาสมุทรมาพักพิง ดูเหมือนว่าการมองโลกของ 'เส้นเขียว' ที่น่ารักของเราจะเปลี่ยนแปลงไปบ้างแล้ว แม้จะยังยึดมั่นในคุณธรรม มุ่งทำดีต่อผู้อื่นโดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ แต่เขาไม่ได้เอาแต่ยึดติดอยู่กับปณิธาน เดิมที่ค่อนข้างเป็นการมองโลกมุมเดียวอีกต่อไป เส้นเขียวเข้าใจความเป็นไปตาม ธรรมชาติของผู้คนและยุทธภพมากกว่าเดิม นับเป็นการเติบโตที่งดงามอีกก้าวหนึ่งของอดีตเจ้าสำนักผู้รักสงบคนนี้เลยใช่ไหมล่ะคะ

ทว่าแม้เส้นเขียวจะไม่เคยใช้ความเคียดแค้นเป็นตัวชักนำการกระทำ และไม่มีที่ท้าวว่าจะปล่อยให้ความเสื่อมทรามครอบงำจิตใจเลยก็ตาม แต่ 'เหล่ามาร' ทั้งหลายก็ยังคงตั้งหน้าตั้งตารอชกชิงให้เขาตกลงสู่ความเสื่อมทรามนั้นเรื่อยๆ อยู่ดี เส้นเขียวเอาตัวรอดได้ในเล่มหนึ่งไปแล้วก็จริง แต่เราคงต้องติดตามเอาใจช่วยเขา ใน 'พันธสารท' เล่มสองนี้กันต่อเนะคะ ดูท่าแล้วจะยังมีเงื่อนงำต่างๆ อีกเยอะเลยทีเดียว

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

หมายเหตุ : ฉบับปรับปรุงเนื้อหาเป็นฉบับที่มีการแก้ไขตัวละครจาก 'คุณเสีย' เป็น 'คุณเหยีย' เพื่อให้ตรงกับการออกเสียงในรูปแบบเรดิโอไดรามาและแอนิเมชั่น

แนะนำตัวละคร

* เลื่อนเฉียว

เจ้าสำนักแห่งเขาเสวียนต้วนเป็นสำนักเต๋าอันดับหนึ่งในไต้หวัน ภายนอกดูเหมือนคนงามอมโรคที่อ่อนโยนไว้พิชสง แต่เพลงกระบี่ของเขาหนักแน่นเฉียบคม สมฐานะเจ้าสำนักเลื่องชื่อ เลื่อนเฉียวยึดมั่นในคุณธรรม อุปนิสัยอ่อนโยนว่าง่าย มักปฏิบัติต่อผู้คนด้วยความดี และไม่เคียดต้องการให้ผู้อื่นตอบแทน

* เยียนอู่ซื่อ

ประมุขนิกายฮ้วนเยวี่ หนึ่งในสามนิกายมารที่ไต้หวัน หัวเนกร์ วรยุทธ์สูงส่ง อุปนิสัยหยิ่งยโส มักยึดตนเองเป็นที่ตั้ง ไม่เคยเห็นผู้อื่นในสายตา เขาเชื่อว่าเนื้อแท้ของมนุษย์นั้นชั่วร้าย ก้นบึ้งในใจทุกคนล้วนมีด้านมืด ไม่มีทางละทิ้งกิเลสได้

* ไป่หรง

ศิษย์นิกายเหอฮวน หนึ่งในสามนิกายมาร นางชำนาญวิชาเสน่ห์ มักใช้รูปโฉมงดงามล่อหลอกศัตรู ไป่หรงเป็นผู้มีความสามารถ แม้ไม่อยู่ในสิบอันดับในไต้หวัน แต่ก็มีความวรยุทธ์สูงส่งไม่แพ้ยอดฝีมือชั้นหนึ่ง

* สี่อู่

เด็กน้อยผู้อพยพที่กำลังรอความตายจากภัยแล้ง
ผู้คนอดอยาก เสี่ยงกึ่งไม่เพียงพอสี่อู่และครอบครัว
ได้แต่เฝ้ารอความตายอยู่นอกประตูเมือง เควาะห์ดีที่
เส้นเจียวเดินทางผ่านมา จึงแบ่งแบ่งอย่างให้เด็กน้อย
ประทังความหิว สี่อู่แม้ยังเป็นแค่เด็กตัวเล็กๆ แต่ก็รู้จัก
สำนึกบุญคุณ เขาจดจำเส้นเจียวใส่ใจ รอวันตอบแทน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyy

บทที่ 11

ในวันนี้เส้นเฉียวกำลังฟังสาวใช้อ่านหนังสืออยู่ในห้อง ด้านนอกก็มีคนมารายงานว่าอวีเหวินซึ่งรุดหน้ามาเยี่ยมเยียน

หุหุเห็นเส้นเฉียวพยักหน้า จึงวางหนังสือลงแล้วไปเปิดประตู

อวีเหวินซึ่งเดินเข้ามา มองดูชายชวาก่อนค่อยกล่าว "เหตุใดประมุขเยียน
"ไม่อยู่"

เส้นเฉียวยิ้มพลางกล่าว "เขากับข้าเดิมที่ไม่ได้อยู่ร่วมห้อง หาก
อวีเหวินตำพู่จะหาเขาก็มาหาผิดที่แล้ว อีกทั้งข้าได้ยืนยันว่าวันนี้ประมุขเยียน
มีธุระจึงออกไปตั้งแต่เช้า"

อวีเหวินซึ่งหัวเราะฮึๆ "ช่างเหมาะเจาะๆ พระอาจารย์น้อยไม่อยู่ก็ดี
เขาร่ายกายยิ่งนัก ทุกครั้งที่ข้าพุดคุยกับเขาเป็นต้องรู้สึกแครงแครงดกกว่าเข้าเฝ้า
ฝ่าบาทเสียอีก!"

หุหุหุดไม่ได้หัวเราะพรวดออกมา

อวีเหวินซึ่งใจกว้างต่อสาวงามมาตลอดจึงไม่บันดาลโทสะ กลับแยมยิ้ม
ให้หุหุ

อวีเหวินซึ่งยิ้มพลางกล่าวกับเส้นเฉียว "วันนี้อากาศดีอย่างยิ่ง คุณชายเส้น
อยากไปเดินเล่นด้านนอกสักหน่อยหรือไม่ เจียนคงติดแม่น้ำเว่ยส่วย ได้ยืนยันว่า
แม่น้ำนี้มีท่าเรือข้ามฟากมากมาย และทุกแห่งล้วนมีตลาด มีผู้ออกไปดูสักหน่อย
ถือโอกาสซื้อของสดจากแถวริมแม่น้ำกลับมา ตอนเย็นให้พวกเขาจัดงานเลี้ยง

สักมือเป็นเช่นไร!"

กล่าวจบยังเหมือนนึกอะไรได้อีก "ท่านเป็นนักพรต คงมิได้งดเนื้อสัตว์ กระมัง"

เส้นเดียวจึงกล่าวว่า "นั่นไม่ใช่เรื่องใหญ่ เพียงแต่ข้าสายตาไม่ดี เกรงว่า จะเป็นภาระพวกท่าน"

อวีเหวินซึ่งยิ้มพลางกล่าว "คุณชายเส้นเคยช่วยชีวิตข้าไว้ ในตอนนั้น เป็นข้าเองที่เป็นภาระท่าน ไยต้องเกรงใจเช่นนั้น"

ครั้งนี้เส้นเดียวมิได้ปฏิเสธอีก "เช่นนั้นก็ยอมได้"

เรือนรับรองอยู่ไม่ไกลจากท่าเรือ อวีเหวินซึ่งจึงมิได้นั่งรถม้า แต่ พาพวกอวีจื่อเดินเท้าออกจากประตู แรกเริ่มเขายังกังวลว่าเส้นเดียวจะไม่สะดวกนัก ทว่าแม้ฝ่ายตรงข้ามจะยืนไม่เท่าไม่ไผ่แต่ความเร็วกลับหาได้ ซ้ำกว่าพวกเขาไม่ ทั้งยังไม่ต้องให้ผู้ใดประคอง เดินเคียงไหล่กับอวีเหวินซึ่ง แทบไม่ต่างกับคนปกติ

จากนั้นอวีเหวินซึ่งก็พบว่าเขามีได้พักกระป๋อกออกมาด้วย "คุณชายเส้น กระป๋อกของท่านเล่า"

เส้นเดียวคล้ายรู้ว่าเขากำลังกังวลใจอะไร อดแยมยิ้มมิได้ "อวีเหวินข้าพ ไม่ต้องกังวล หากพบเจอศัตรู ไม่เท่าไม่ไผ่ของข้าก็ต้านทานได้เล็กน้อย อย่างไรก็ตามที่นี่ก็เป็นเมืองเจียนคัง มีอารามศึกษาหลินชวนคุ้มครอง คนของ นิภายเหอฮวนคงไม่เฝ้าถึงขั้นลงมือที่นี่!"

อวีเหวินซึ่งถูกเขากล่าวแทงใจดำก็หน้าแดง "มิน่า ข้ารู้สิว่าหลังจาก เข้าเมืองก็สงบสุขมากนัก อย่างน้อยพระอาจารย์น้อยก็ออกไปทำธุระได้ อย่างสบายใจ ที่แท้เป็นเช่นนั้น"

เส้นเดียวกล่าวต่อ "ราชวงศ์เงินผูกพันมิตรกับแคว้นโจว หากท่าน ถูกลอบสังหารที่เมืองเจียนคัง พวกเขาจะอธิบายต่อฮ่องเต้โจวอย่างไร แล้วยังจะกล่าวถึงเรื่องผูกพันมิตรอะไรได้ ฉะนั้นต้องพยายามคุ้มครอง ความปลอดภัยของท่านสุดความสามารถ โดยรอบเรือนรับรองล้วนมียอดฝีมือ ตลอดเวลา เพียงแค่มิได้ให้ท่านรับรู้เท่านั้น"

อวีเหวินจึงเขยิบเข้าไปใกล้เขาพลางกล่าวเสียงแผ่วเบา "คุณชายเส้น ข้ารู้ว่าท่านหาใช่ชายบำเรอไม่และมิกำลังดูถูกท่าน วันนี้ถือโอกาสขณะพระอาจารย์น้อยไม่อยู่ ข้าจึงขอกล่าวความจริงกับท่าน...ท่านคงรู้ว่าคนเหล่านั้นในเมืองจางอันเห็นท่านเป็นเช่นไร"

เส้นเฉียวเพียงแยมยิ้มไม่กล่าวกำ

อวีเหวินซึ่งคิดว่าเขาไม่รู้จึงกล่าวอย่างอ้อมค้อม "พวกเราล้วนกล่าวว่าบัดนี้ท่านตกที่นั่งลำบาก มีอาจไม่พึงพาประมุขเยียน เพื่อปกป้องตัวเองแล้ว แม้แต่...แหม่ แม้แต่คุณธรรมจรรยาก็ไม่สนใจ ทว่าสองเราเดินทางร่วมกัน ข้ายังได้รับการช่วยเหลือจากท่าน ย่อมเข้าใจดีว่าท่านมิได้เป็นเช่นนั้นเด็ดขาด แต่คำพูดคนส่วนมากมักตัดสินถูกผิด คำใส่ร้ายทำลายคน! หากท่านมีโอกาสห่างจากพระอาจารย์น้อยเยียนบ้างคงดีกว่าระมัง ใ้ยต้องยอมให้ผู้อื่นสาदन้าเสียใส่ตัวท่าน หลบหลู่ท่านโดยเปล่า ฮี้ย คำพูดเหล่านั้นข้าฟังแล้วโมโห!"

เส้นเฉียวรู้ว่าต้องเป็นเพราะฉากที่อีกฝ่ายเห็นบนรถม้าวันนั้นเป็นแน่ จึงกล่าวคำพูดเช่นนั้นออกมา แต่เส้นเฉียวเองก็มีอาจอธิบายมากเกินไป ในฉับพลันทันใด ได้แต่กล่าวว่า "ขอบคุณความปรารถนาดีของท่าน เพียงแต่ท่านเข้าใจผิดแล้ว ข้ากับประมุขเยียนหาได้มีความสัมพันธ์เช่นนั้น ประมุขเยียนอุปนิสัย...แปรปรวนอยู่บ้าง จึงมักทำเรื่องราวที่เหนือความคาดหมายผู้คนบ่อยๆ"

"ข้ารู้ ข้ารู้ ท่านย่อมไม่อาจเป็นชายบำเรอที่พึงพาพระอาจารย์น้อยเยียน ข้าเองก็มิได้มีอคติต่อพวกขอบเขตเดียวกัน เพียงแต่สภาพของท่านตอนนี้หากอยู่กับพระอาจารย์น้อยเยียน เรื่องนั้น...แหม่ ที่พวกท่านชมชอบกัน เกรกว่าคนที่ถูกคำพูดกล่าวหาทำร้ายจะเป็นท่าน มิใช่พระอาจารย์น้อยเยียน!"

เส้นเฉียวกล่าวอย่างจนปัญญา "...พวกเรามีได้ชมชอบกัน ข้าเองก็มิใช่พวกชมชอบเขตเดียวกัน"

อวีเหวินซึ่งกล่าว "ข้ารู้ๆ" นี่คือนสิ่งที่มิอาจปาวประกาศ พวกเรารู้ไว้ในใจก็พอ!"

เส้นเฉียว "..."

เขาลั่นไม่เอายากกล่าวแม้สักประโยคแล้ว ยอมให้อวีเหวินซึ่งกล่าวต่อ
ทำเป็นไม่ได้ยินเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา

บริเวณท่าเรือเสียงดังแข็งแรงแซ่ ลินค้าหลากหลายประเภทกระจายทั่วทุกแห่ง
มีผู้เดินเข้ามาซื้อสิ่งของเหมือนพวกอวีเหวินซึ่งไม่น้อย บ้างนั่งรถม้าหรือขี่ม้า
และบ้างก็เป็นเรือเทียบฝั่ง ยังมีผู้ที่รุดหน้ามาส่งญาติอีกด้วย ผู้คนเบียดเสียด
จนแทบจะเหยียบย่ำกัน บรรยากาศครึกครื้นเป็นอย่างมาก

ขณะนั้นเองด้านหลังก็มีม้าตัวหนึ่งที่ไม่รู้ว่าตกใจหรือคนขี่ไม่ดีพุ่งมา
หาพวกเขา กลุ่มคนต้องกระจายกันหลบเลี่ยง เส้นเฉียวพลัดหลงกับ
คนอื่นด้วยเหตุนี้ เพียงแต่เขาเองก็มิได้รับร้อน ข้างกายอวีเหวินซึ่งซ้ายขวา
มีคนคุ่มครอง เขาจึงค่อยๆ เดินกลับไปยังตลาดตามเส้นทางแฉ่งลอยริมแม่น้ำ
บางครั้งได้ยินพ่อค้าตะโกนบอกสิ่งของที่ตนเองสนใจก็หยุดลงจับดูเล็กน้อย
พ่อค้าเห็นเขาสายตาไม่ดี แต่ท่าทางการแต่งกายมองอย่างไรก็ไม่ใกล้เคียงกับ
กระยาจกจึงมิกล้าดูแคลน ยังเสนอขายสินค้าของตนเองอย่างกระตือรือร้น

"คุณชาย ท่านลองดูสินค้าเหล่านี้ของข้า ล้วนसानจากชีไผ่ชั้นดี ตะกร้า
แก้อี้อ้วนมีทั้งสิ้น ยังมีของเล่นจำนวนหนึ่ง สามารถซื้อกลับไปให้คุณชายน้อย
กับแม่นางน้อยในบ้านเล่นได้!" เขาเห็นเส้นเฉียวย่อกายลงจึงหยิบตะกร้อไผ่
ลูกหนึ่งยัดใส่มือเขา "ท่านลองจับดู เกลี้ยงเกลายิ่งนัก ไม่มีเสียงสั่น!"

"เกลี้ยงเกลามาก" เส้นเฉียวลูบไล้พลาบไผ่ยิ้ม "เช่นนั้นข้าเอาหนึ่งลูก
แล้วกัน"

ด้านข้างมีเสียงเด็กเจื้อยแจ้วดังขึ้น "ท่านอาๆ ไก่ไม่ไผ่น้อยของข้า
ถูกน้องชายทำพังแล้ว ท่านพ่อให้ข้ามาซื้ออีกอันหนึ่ง!"

พ่อค้าดูเหมือนรู้จักกับบิดามารดาของนาง "น้องชายเจ้าซุกซนอีกแล้ว
แต่ว่าที่นี้ไม่มีไก่ไม่ไผ่แล้วละ ตัวนั้นที่เจ้าควรวาก่อนคือตัวสุดท้าย สานสิ่งนั้น
ต้องใช้เวลามาก ตอนนี้ท่านอา กำลังยุ่งอยู่ อีกสองวันค่อยสานให้เจ้าแล้วกัน!"

เด็กหญิงตัวน้อยกล่าว "เช่นนั้นข้าช่วยท่านอาอยู่ที่นี้ ท่านอาขายของ
หมดเร็วขึ้นสักหน่อย ก็จะช่วยข้าสานไถ่น้อยได้เร็วขึ้นใช่หรือไม่"

พ่อค้าปล่อยเสียงหัวเราะ กล่าวว่ "เจ้าจะช่วยอะไรได้ รีบกลับบ้าน

ไปเถอะ พ่อแม่เจ้าไม่เห็นเจ้าจะเป็นห่วงเอา!"

เด็กหญิงส่งเสียงอ้อ เปี่ยมด้วยความผิดหวัง น้ำตาคลอใกล้ร่ำไห้
เดินเฉียวพลันกล่าว "ตอนนี้ท่านยังมีชี้ไฟหรือไม่"

พ่อค้ากล่าวด้วยความสงสัย "ย่อมมี คุณชายอยากซื้อชี้ไฟ?"

เดินเฉียวส่งเสียงอ้อ "ยืมชี้ไฟของท่านมาสานสิ่งของสักหน่อย แล้วค่อย
ให้เงินท่านตามราคา ได้หรือไม่"

พ่อค้ายิ้มพลางกล่าว "คุณชายเกรงใจเกินไปแล้ว ย่อมได้!"

เขาหยิบชี้ไฟอันหนึ่งขึ้นมายื่นให้เดินเฉียว "ท่านสายตาไม่ดี ยังสาน
สิ่งของได้อยู่หรือ"

เดินเฉียวเองก็ยิ้มพลางกล่าว "ตอนเด็กเคยสาน คลายความเบื่อหน่าย
ให้น้องชายน้องสาว ยังจำได้บ้าง"

กล่าวว่าจำได้เพียงบางส่วน แต่พอลงมือทำทางกลับว่องไว นิ้วมือ
ผูกปมชี้ไฟ ซ้ายยังอ้อมไปเสียบเข้ากระดูกที่สานไว้แล้วแต่เดิมด้านหลังอย่าง
คล่องแคล่ว ปรืบตาไถ่น้อยตัวหนึ่งก็ถือกำเนิดขึ้น

เด็กหญิงกล่าวด้วยความประหลาดใจ "ไถ่น้อย ไถ่น้อย!"

เดินเฉียวยื่นไถ่ไม้ไฟไปให้ ยิ้มพลางกล่าว "ไม่ว่าตัวนั้นแต่เดิมของเจ้า
หน้าตาอย่างไร จึงสานตัวหนึ่งเรื่อยเปื่อย หน้าตาอาจไม่สวยงาม"

เด็กหญิงกล่าว "สวย สวย! ขอบคุณท่านพี่! ท่านพี่ดีที่สุดเลย!"

พ่อค้ารู้สึกขมขื่นเล็กน้อย "ข้าอายุมากกว่าคุณชายท่านนี้ไม่กี่ปี เจ้า
เรียกผู้อื่นพี่ชาย กลับเรียกข้าท่านอา!"

เดินเฉียวหัวเราะ

เด็กหญิงตัวน้อยกระโดดกระด้างไปแล้ว เดินเฉียวย่อกายจนขาชาอยู่บ้าง
จึงลุกขึ้นยืน ให้เงินค่าชี้ไฟกับตะกร้อไฟแก่พ่อค้า พ่อค้าบ้ายเบี่ยงไม่ยอมรับ
แต่เขายังคงยืนกรานยัดใส่ไว้ในมือก่อนเอ่ยถาม "ทางใดสามารถกลับ
เรือนรับรองทูตได้"

"ที่แท้คุณชายคือราชทูต?" พ่อค้ากระจ่างแจ้งโดยพลัน "เรือนรับรอง
ห่างจากที่นี่ไม่กี่ไกลแต่ผู้คนมากมายนัก ท่านสายตาไม่ดีต้องหาเองไม่พบแน่"

ข้าพาท่านไปจะดีกว่า!"

เส้นเขียวขอขอบคุณเขา "แต่แผงของท่าน...?"

พ่อค้ายิ้มพลางกล่าว "ไม่เป็นไร ข้าหาบสินค้าไม่ไผ่เหล่านี้ออกมาขาย
ทุกวันได้กำไรไม่กี่เจียน* ทางซ้ายทางขวาล้วนรู้จักกัน ข้าให้वानพวกเขาช่วย
ดูสินค้าหน่อยก็ได้แล้ว ท่านเป็นอาคันตุกะ จะให้ท่านหลงทางอยู่ที่นี้ได้อย่างไร!"

เขาพาเส้นเดียวเดินกลับไปตามท่าเรือ "ถนนใหญ่คนมากเบียดเสียดกัน
หลงทางได้ง่าย จากที่นี่เดินในตรอกเล็กกลับเร็วกว่า!"

พ่อค้าประครองแขนของเส้นเดี๋ยวยาเขาไปข้างหน้า ยิ้มพลางกล่าว "หากคุณชายอยู่ที่นั่นหลายวัน มีผู้เดินเล่นในเมืองให้มาก ของกินทางใต้ส่วนใหญ่พิถีพิถันตั้งใจทำยิ่งนัก หากท่านกินครั้งแรกต้อง..."

เสียงแหวกผ่าอากาศถ้ายทอดมา แล้วเบาจนแทบไม่ได้ยิน พ่อค้าไม่รู้สึกล้มแต่เหนื่อย ยังคงกล่าวคำ เสินเจียวกลับสี่หน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ไม่ทำไม่ใ้เภาวาดเข็มเล็กเล่มนั้นเปลี่ยนทิศทางทะลุเข้ากำแพง

ในขณะที่เดียวกันสัมผัสเสียงของพ่อคำพลันหยุดลง ร่างอ่อนยวบล้มลง
กับพื้น

นี่เป็นเพราะผู้มาใหม่หมายลอบทำร้ายเส้นเดียว จึงถือโอกาสลอบทำร้ายพ่อค้าด้วย เส้นเดียวมิได้มีสามเศียรหกกร เขาต้านทานฝั่งตนเองได้ แต่กลับไม่มีเวลาว่างไปต้านทานให้พ่อค้า ลงมือเข้าไปดิ่งก้าว

"สหายจากที่ใดซ่อนหัวเผยหาง" เขาย่อกายลงสำรวจดูอาการฟอค์ดา เห็นฝ่ายตรงข้ามเพียงแค่สลับไปจึงค่อยเบาใจ

"คุณชายเส้นอ่อนโยนต่อคนชายไม่ไผ่सानเช่นนี้ เหตุใดกลับโหดร้ายต่อบ่าว"

กลิ่นหอมที่คุ้นเคยลอยมา พร้อมกับสัมผัสเสียงอ่อนหวาน

เล่นเฉียวขวมวดคิ้วเล็กน้อย "ไปหรอ?"

ไปหรงยืมหวานนั่งอยู่ตรงยอดกำแพง สองขาเกี่ยวกันไว้พลางแกว่งไกว

* เขียน เป็นหน่วยเหรียญเงินขาว มีรูตรงกลางเหมือนเงินอียิปต์ (เหรียญสำริด) แต่ทำจากโลหะเงินจึงมีค่ามากกว่า

ในมือยังมีดอกเสैया* ที่ไม่รู้เด็ดมาจากที่ใดดอกหนึ่ง

"ไม่พบกันตั้งนาน!"

เส้นเจียวกล่าว "คราวก่อนท่านลอบสังหารอวีเหวินชิงกลางดึก ข้าเหมือนเพิ่งพบหน้าแม่นาง"

ไปหรงกล่าว "ไม่พบหนึ่งวัน เหมือนจากกันสามสาร์ทเข้าใจหรือไม่ นี่ล้วนผ่านไปตั้งกี่สาร์ทฤดูแล้ว!"

เยียนอู้อีกดี ไปหรงก็ดี เส้นเจียวล้วนไม่ค่อยคุ้นเคยกับการรับมือคำพูดที่เหมือนทะเโลมเช่นนี้ จำต้องรักษาความนิ่งไว้

ไปหรงกลอกตา โยนดอกเสैयाในมือไปให้เขา "รับไว้!"

เส้นเจียวตอบสนองรับเอาไว้ ยังคิดว่าเป็นอาวุธลับอะไร พอจับดูจึงรู้ว่า เป็นดอกไม้ อดตกตะลึงมิได้

ไปหรงมองเห็นสีหน้าของเขาแล้วยินดียิ่งกว่าเดิม "ท่านคิดว่าข้าจะทิ้งอาวุธลับให้ท่านหรือ ในใจท่านข้าคือคนที่ชั่วร้ายเพียงนี้?"

เส้นเจียวส่ายหน้า "มิใช่"

ไปหรงกล่าว "มิใช่อันใด"

เส้นเจียวกล่าว "ตอนที่ท่านมุ่งหมายลอบสังหารอวีเหวินชิง เดิมทีอนากับข้ารับใช้ของเขานี้ไม่พิน ท่านกลับมิได้ฆ่าพวกเขา แสดงว่าท่านหาได้เป็นคนที่สังหารผู้อื่นส่งเดชไร้ขีดจำกัดไม่ ข้าควรขอบคุณที่ท่านโอบอ้อมอารีแทนพวกนางจึงจะถูก"

ไปหรงกะพริบตา "ท่านรู้ได้อย่างไรว่าข้ายังมีมือไว้ไม่ตรี มิใช่เกียจคร้านที่จะยุ่งไม่เข้าเรื่อง"

เส้นเจียวแยมยิ้ม มิได้โต้เถียงกับนาง

ไปหรงจึงกัดฟันกล่าว "ท่านยิ้มแล้วน่ามองจริงๆ เดิมทีก็ควรยิ้มให้มาก ท่านเห็นข้าดีเช่นนั้น ในใจข้ายินดีเหลือเกิน ท่านให้ข้าจูบสักหน่อยได้หรือไม่"

กล่าวจบเรือนร่างขยับ

* เสैया เป็นไม้ดอกตระกูลเดียวกับโบตัน แต่ใบไม่เป็นฉาก ดูมันเงากว่าโบตัน ดอกมีทั้งสีม่วงอมแดง สีขาวอมแดง และสีขาวล้วน แต่เพราะรากมีสรรพคุณในการระงับปวดและทำให้เลือดลมไหลเวียนสะดวก คนทั่วไปจึงรู้จักในฐานะสมุนไพรปะเจียก

เส้นเดียวคิดว่านางจะมาจูบจริงเสียอีก ถอยหลังสามก้าวตาม สัญชาตญาณ จึงพบว่าฝ่ายตรงข้ามยังคงนั่งอยู่บนกำแพง เพียงแค่ต้องการ กลั่นแกล้งตนเท่านั้น

ไปหรงหัวเราะจนควบคุมตัวเองมิได้แทบจะตกลงมา "คุณชายเส้น ท่านน่ารักเช่นนี้ บ่าวชอบท่านเข้าไปทุกทีแล้วจริงๆ!"

เส้นเดียวกล่าว "ท่านมาหาข้า มีธุระหรือไม่"

"ไม่มีธุระก็มีอาจมาหาท่านหรือ" ไปหรงกระหยิ่มยิ้มย่องกล่าว "ก็ได้ บอกท่านก็ได้ บ่าวติดตามท่านมาแต่ไกล คิดฉวยโอกาสวางยาพิษท่าน จากนั้นดีให้สลบแล้วลากไป น่าเสียดายที่ท่านรู้ตัวเร็วยิ่งนัก ข้าหาโอกาส เข้าใกล้ไม่ได้เลย กระทั่งเมื่อครู่จึงได้พุดคุยกับคุณชายเส้นบ้าง"

คำพุดของนางจริงครึ่งเท็จครึ่งปะปนกันไป เส้นเดียวไม่รู้ว่าจะควรเชื่อหรือไม่ ได้แต่ลอบยกระดับความระแวงระวัง

ไปหรงกล่าวต่อ "ไถ่หน่อยที่ท่านसानให้เด็กหญิงตัวนั้นสวยจริงๆ สานให้ข้าบ้างสักตัวได้หรือไม่"

เส้นเดียวตกตะลึง สายหน้ากล่าว "เวลานี้ในมือไม่มีซีไผ่"

เขาคุ่นคิดเล็กน้อยก่อนยื่นของในมือออกไป "ตะกร้อไผ่ลูกนี้ให้ท่าน เล่นก่อนแล้วกัน"

ไปหรงหัวเราะพรวด "ท่านไปหลอกเด็กเถอะ!"

คำพุดแม้เป็นเช่นนั้น แต่ไม่นานตะกร้อไผ่ก็ถูกหยิบไปโยนเล่นขึ้นลง

เส้นเดียวกล่าว "แม่นางไปเคยคิดออกนอกนิกายเหอฮวนหรือไม่"

ไปหรงกล่าวด้วยความประหลาดใจ "เหตุใดจึง..." กล่าวได้ครึ่งหนึ่ง สีหน้าก็มีดครี้มลงแล้ว ก่อนกล่าวต่อด้วยเสียงคล้ายใจลอย "เจ้าสำนักเส้นคง ได้ยินอะไรมาจากประมุขเยียนเป็นแน่ จึงรู้สีกว่านิกายเหอฮวนเราสกปรกโฉมม ไม่คู่ควรพุดคุยกับท่านที่เป็นถึงเจ้าสำนักเขาเสวียนตูหรือ"

กล่าวถึงสุดท้ายไอสังหารก็พุ่งพล่านขึ้นมา เหมือนว่าหากคำตอบของ เส้นเดียวไม่น่าพอใจ นางก็จะลงมือทันที

เส้นเดียวกล่าว "มิใช่"

ไปทรงพลิกหน้าเร็วกว่าพลิกหนังสือ เปลี่ยนเป็นยิ้มรอยยิ้มดูนุปลา ในชั่วขณะ "หรือท่านคิดกล่าวว่าชายหญิงในนิกายเหอฮวนฝึกคู่ ไม่แบ่งแยก สูงต่ำ เป็นสิ่งรับไม่ได้ยิ่ง จะให้ข้าทั้งมืดเข้าสู่สว่างหรือ"

เส้นเฉียวชวตคิ้วกล่าว "ข้าเพียงรู้สึกที่ท่านอาจไม่ชอบอยู่ที่นั่น"

ไปทรงกล่าว "นิกายเหอฮวนคือสถานที่อยู่อาศัยตั้งแต่เด็กจนโตของข้า หากไม่อยู่ที่นั่นข้าจะไปไหนได้อีก ไปนิกายฮ้วนเยวี่หรือนิกายฝ่าจิ้ง? ในสายตาท่านการฆ่าคนนั้นดีเลิศกว่าการฝึกคู่อย่างนั้นหรือ คนอื่นเรียกนิกายเหอฮวนว่าพรรคมาร แล้วนิกายฮ้วนเยวี่มิใช่พรรคมารหรือไร ท่านอย่าลืมนำ โลหิตที่เปื้อนมือของประมุขเยวี่นั้นมากกว่าข้าเสียอีก!

หรือหากจะมองไปถึงสำนักฝ่ายธรรมะเรื่องชื่อที่อวดอ้างตนเองว่าสูงส่ง บริสุทธิเหล่านั้นแล้ว อย่าว่าแต่ตอนนี้ท่านเป็นเจ้าของสำนักมิได้เลย หากท่านยังเป็นเจ้าสำนักเขาเสวียนตู ท่านเองจะยอมรับข้าได้จริงหรือ และต่อให้ท่านยอม คนอื่นบนเขาเสวียนตูก็จะยอมรับเช่นกันหรือ"

เส้นเฉียวชวตถามด้วยคำพูดต่อเนื่องจนตกตะลึงเล็กน้อย ถอนหายใจ กล่าว "ใช่ ท่านกล่าวถูกต้อง เป็นข้าพลั้งปากแล้ว"

คำพูดประโยคนี้ที่เขาถามเมื่อครู่ ความจริงหาได้คิดมากไม่ รู้สึกเพียง คนอย่างไปทรงกับฮั่วซีจิง ถึงอย่างไรก็ยังคงมีความแตกต่าง นางอยู่ที่นิกายเหอฮวนเช่นนี้ก็น่าเสียดายอยู่บ้าง

ไปทรงกล่าวเสียงหวาน "ข้ารู้ว่าคุณชายเส้นรู้สึกว่าคุณอยู่ที่นิกายเหอฮวน ไม่ได้รับความยุติธรรม ตั้งแต่ตอนที่ท่านยอมตั้งไว้แม้กระทั่งมา ข้าก็มองออกแล้ว ท่านคือคนดีที่อ่อนโยน คนดีอย่างท่านมีไม่มากแล้ว คนอย่างข้ายอม ทะนุถนอมไม่ตริจิตนี้ไว้ให้ดี เพียงแต่เรื่องราวเหล่านี้ข้ายอมมีแผนการ ไม่รบกวนท่านเป็นห่วงแล้ว!"

"..."

"ข้าจะบอกความลับให้ท่านฟังอีก" นางพลันกระโดดลงจากกำแพง ลอยไปยังเส้นเฉียว ยื่นมือไปจับแขนเสื้อของเขา แม้เส้นเฉียวหลบออกอย่างรวดเร็วแต่นางก็ได้ไม่ยั้งดี ทั้งยังเผยสีหน้าเจ้าเล่ห์ออกมา "ติดตามประมุข

เยียนไม่มีผลคืออะไร ไม่นานจะมีหายนะมาเยือน เพื่อมิให้ถูกลูกหลง ท่านรีบห่างจากเขาสักหน่อยจะดีกว่า..."

มิทันขาดคำ ไปทรงสีหน้าแปรเปลี่ยนโดยพลัน ซึ่งมีไช้เพราะเส้นเดียวนางมองไปยังเบื้องหน้าไกลๆ แล้วพลันทิ้งประโยคหนึ่งไว้ "บาวนี่ก็ขึ้นได้ว่ายังมีธนู คุณชายเส้นไม่ต้องส่งแล้ว" ก่อนจะหนีไปอย่างไร้ร่องรอย วิษณุตัวเบานี้คงใช้พลังปรารถนาทั้งสิบส่วน

เดิมเส้นเดียวยังคิดว่าเป็นเยียนอยู่ต่อมาจึงทำให้นางหนีไป ทว่าขณะต่อมาจึงพบว่าไม่ถูกต้อง

ผู้มามิใช่เยียนอยู่ชื้อ

เดิมที่ที่ที่ถูกกันไว้ด้วยถนนวนสายหนึ่ง เสียงอะอะตะโกนซื้อขายลดถอยไปเหมือนกระแสน้ำ ไม่ได้ยินสัมผัสเสียงแม้สักนิด

เส้นเดียวไม่ต้องลืมหัดขึ้นดูก็รู้ว่าตนเองยังยืนอยู่ที่เดิม หาได้เปลี่ยนสถานที่ไม่

แต่โดยรอบมีพลังงานไร้รูปร่างๆ ที่ส่งผลกระทบต่อเขาโดยตรง เร่งเข้าให้เขาทำการตัดสินใจที่ผิดพลาดออกมา ทำให้เขาคิดว่าตนเองอยู่ที่อื่นแล้ว

นี่คือความรู้สึกที่ลึกลับยิ่งนักประเภทหนึ่ง เมื่อกำลังภายในแข็งแกร่งถึงระดับหนึ่งจะสามารถเปลี่ยนแปลงบรรยากาศโดยรอบ ชวนให้เกิดความรู้สึกสับสน ลวงหลอกประสาทสัมผัสของคู่ต่อสู้ได้

เห็นได้ชัดยิ่งนักว่าฝ่ายตรงข้ามใช้วิธีประเภทนี้ออกโรงเพื่อสร้างแรงกดดันทางจิตใจให้เส้นเดียว แต่เส้นเดียวมิได้รู้สึกถึงความเป็นอริของคนที่นั่น ฉะนั้นเขาจึงมิได้เขยิบ

เสียงหยกประจำตัวกระทบ ประเดี๋ยวไกลประเดี๋ยวใกล้ เหมือนดังมาจากลิบลี้และเหมือนอยู่ห่างเพียงไม่กี่ก้าว ทุกทุกสารทิศ ไม่มีที่ใดไม่ดำรงอยู่ เหมือนเงาตามตัว เหมือนเนื้อเน่าติดกระดูก

เสียงหยกกระทบกันไพเราะเสนาะโสต แต่ฟังนานเข้าก็ชวนให้บังเกิดความรอนรนไม่สบายใจ เส้นเดียวจับไม้เท้าไม้ไผ่เอาไว้ไม่เขยิบเขยื้อนเคลื่อนไหว ก้มหน้าหลบตา เหมือนหลบไปแล้ว

ทันใด เขาก็ขยับเคลื่อนไหว

ไม่เท้าไม่ไผ่จี้ออกไปเบื้องหน้าด้วยความรวดเร็วรุนแรง!

เรือนร่างของเขาเองก็ลอยโอบไปข้างหน้าพร้อมกับทำมือเป็นท่าทาง ประดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแฉ่ง ต่างกันกับสภาพปวยออดๆ แอดๆ ยามปกติ อย่างสิ้นเชิง เขาเหมือนเลี้ยเป่า* ที่รอคอยจังหวะลงมือตัวหนึ่ง กระโจนไปยัง เป้าหมายอย่างแม่นยำไม่ผิดพลาด

ไม่เท้าไม่ไผ่จี้ตำแหน่งนั้นเอาไว้ ดูคล้ายว่างเปล่าไม่มีอะไรทั้งสิ้น ทว่า ในขณะที่ไม่เท้าไม่ไผ่ที่รวบรวมกำลังภายในแปรเป็นรู้งูขาวสายหนึ่งตกลงบน จุดนั้น ฉากกำบังล่องหนโดยรอบก็พังทลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยในช่วงขณะ สัมผัสโดยรอบที่หายไประลอกนั้นล้วนกลับมาอีกครั้ง

"ยอดฝีมือจากที่ใด มีผู้ปรากฏกายให้เห็น" เขากล่าว

"ข้าคอยท่านที่อารามศึกษาหลินชวณอยู่นานแล้ว จำต้องออกมาเชิญ ด้วยตัวเอง ขออภัยที่เสียมารยาท"

ฝ่ายตรงข้ามไม่มีเจตนาซ่อนเร้นเสียงฝีเท้า แต่ละก้าวดังกระหึ่ม สะท้อน ถึงหัวใจ

เส้นเชียวรู้ว่านี่เกิดขึ้นจากกำลังภายในในสมณสถานวิศาลวง เหมือน สัมผัสที่เพิ่งถูก 'ตัดขาด' สามารถให้อำนาจสยบที่ซึ่งควบคุมก่อนแก้คู่ต่อสู้

"ที่แท้เป็นเจ้าอารามหู่เยียน เลื่อมใสชื่อเสียงมานาน วันนี้ได้พบเจอ บรรพชิตโชคดียัง"

หู่เยียนเคยอยู่เป็นเจ้าสำนักหู่ ชั่วยังเป็นหนึ่งในยอดฝีมือสามอันดับ แรกแห่งใต้หล้า ชื่อเสียงสะท้านแผ่นดิน แต่ตัวเขากลับแต่งกายเรียบง่าย อย่างยิ่ง สวมเสื้อผ้าและรองเท้าผ้า ศีรษะผูกแถบผ้า หน้าตาก็ธรรมดา ไม่โดดเด่น อยู่ในฝูงชนคือชายวัยกลางคนที่ธรรมดาเหลือเกิน ไม่มีทางดึงดูด ความสนใจสักนิด

แต่ในเวลาที่เขาเดินมาจากอีกด้านหนึ่งของถนน สงบเสงี่ยม เดินทอดน่อง อย่างสบายใจ โดดเด่นจนไม่มีผู้ใดสงสัยสถานะของเขา

* เลี้ยเป่า หมายถึงเสื้อสีดำ

เนื่องเพราะในไต้หวันไม่มีคนที่มีความคิดอย่างเขา

"กาลก่อนขณะข่าวการจากไปของปรมาจารย์พรตฉีถ่ายทอดมา ข้าเองกำลังเก็บตัวในสำนัก มิอาจส่งคนมุ่งหน้าไปแสดงความเสียใจได้ทันเวลา หลังออกจากการเก็บตัวจึงประหลาดใจกับข่าวนี้ เจ้าสำนักก็เหมือนเทวดา วรรณคดีล้ำ ผู้คนเลื่อมใสศรัทธา พลันล่องลပ်ไปเช่นนี้ชวนให้คาดไม่ถึงเลยจริงๆ ในใจหวั่นเหียนปวดร้าวเจ็บช้ำเป็นที่สุด นักพรตเสียนอย่าได้เสียใจ"

ระดับวรยุทธ์เช่นหวั่นเหียนเค่อฮ่วย ยิ่งมีความเข้าอกเข้าใจกันระหว่าง ยอดฝีมือต่ออีกฝั่ง เกอ ฉะนั้นคำพูดนี้หาได้นับว่าชื่นชมเกินไป ไม่นั่นส่วนใหญ่ มาจากใจจริง

เส้นเจียวประธานเมื่อทำความเคารพอย่างสุภาพ "บรรพชิตขอขอบคุณในความรักของเจ้าอารามหวั่นเหียนแทนอาจารย์ อาจารย์เคยกล่าวว่าเขามีชีวิตมาถึงอายุปุนนี้ สำหรับยอดฝีมือก่อนกำเนิดแล้วอาจไม่นับว่าอายุยืน แต่หากเสียชีวิตเพราะแสวงหาจุดสูงสุดของวิทยุทธนั้นเขากลับรู้สึกคุ้มค่าอย่างยิ่ง ดังนั้นเจ้าอารามหวั่นเหียนไม่จำเป็นต้องเสียใจ ข้าไม่เดียวดาย อยู่ร่วมฟ้าดิน*"

หวั่นเหียนเค่อฮ่วยถอนหายใจแล้วกล่าว "เป็นประโยคที่กล่าวว่าข้าไม่เดียวดาย อยู่ร่วมฟ้าดินที่ดียิ่ง ปรมาจารย์พรตฉีมีโชคนธรรมดจริง!"

เมื่อทอดถอนใจจบ เขาจับจ้องเส้นเจียว กล่าวว่า "ขณะข้าออกมา กระท่อมซากำลังต้มน้ำ ยามนี้คงชงชาเสร็จแล้วเป็นแน่ มิทราบนักพรตเสียนสนใจไปเที่ยวอารามศึกษาหลินชวนสักครั้งหรือไม่"

เส้นเจียวกล่าว "บรรพชิตอยู่ทางเหนือมานาน คงตีม้น้ำชาทางใต้ไม่คุ้นเคยในทันที"

ในไต้หวันนี้ ผู้ที่ได้รับการเชื่อถือจากหวั่นเหียนเค่อฮ่วยมีน้อยจนนับได้ในสายตาคนทั่วไป เป็นเกียรติอย่างยิ่ง แต่เขากลับปฏิเสธอย่างสุภาพ

หวั่นเหียนเค่อฮ่วยยิ้มเล็กน้อย มิได้บันดาลโทษะ กล่าวต่อว่า "น้ำชาทางใต้ย่อมมีจุดที่ยอดเยี่ยมของน้ำชาทางใต้ ผสมผสานอย่างลงตัว รับเอา

* เป็นการดัดแปลงคำพูดมาจากคัมภีร์หลุนอวี่ มีนัยว่าในทุกเส้นทางหรือสิ่งที่เลือกทำอยู่นั้น ย่อมมีคนที่จะเห็นด้วยเสมอ

สายน้ำนับร้อย กลายเป็นทะเลไร้ขอบเขต"

เส้นเขียวเองก็ยิ้มพลางกล่าว "เกรงว่ารับของผู้อื่น กินของผู้อื่น ถึงเวลา ตื่นน้ำซาของเจ้าอารามหฺรูเยียนแล้ว ไม่รับปากคำขอร้องของเจ้าอาราม กลืนไม่เข้า คายไม่ออก คงไม่มานัก"

หฺรูเยียนเค่อฮฺยักกล่าว "ราชวงศ์เหินกวางใหญ่ไพศาล ราชวงศ์ได้ ไม่น้อยหน้าเช่นเดียวกัน ได้ลองชิมน้ำซาของอารามศึกษาหลินชวน ไม่น่ว่า ถึงเวลาเจ้าภาพไม่เหนียวรั้ง อาคันตุกะก็ไม่อยากจากไป"

กล่าวเช่นนี้ หรือว่าคนที่ไปอารามศึกษาหลินชวนแต่ก่อนล้วนถูก วางยาเสน่ห์ ฉะนั้นจึงไม่อยากจากไป เส้นเขียวอดหัวเราะออกมาไม่ได้

หฺรูเยียนเค่อฮฺยักกล่าวด้วยความประหลาดใจ "นักพรตเส้นหัวเราะอันใด คำพูดของข้าวนั้นมากหรือ"

เส้นเขียวโบกมือ "เป็นข้าเสียมารยาทชั่วขณะ ไม่เกี่ยวกับเจ้าอาราม โปรดอภัย"

หากเปลี่ยนเป็นเยียนฮฺซื่ออยู่ ต้องกล่าวคำเยาะเย้ยฝ่ายตรงข้ามทันที แต่มีโชพฤตการณ์ของเส้นเขียว

ก่อนหน้าหฺรูเยียนเค่อฮฺยักคิดไม่ถึงว่าเส้นเขียวจะดื้อรั้นเช่นนี้ กล่าวตาม หลักการ อดีตเจ้าสำนักที่ไม่อยู่ในตำแหน่งแล้วผู้หนึ่ง ไม่ว่าจะมาจากการ ครุ่นคิดถึงอนาคตของตนเองหรือว่าสาเหตุอื่นใดก็แล้วแต่ ล้วนไม่สามารถ เดินกับคนในพรรคมารอย่างใกล้ชิดเกินไป ชาวบ้านลือว่าเยียนฮฺซื่อช่วยชีวิต เส้นเขียว ใ้บุญคุณกักขังเขาอยู่ข้างกาย เส้นเขียวคล้อยตามเยียนฮฺซื่อ เพื่อป้องกันตัวเช่นเดียวกัน เดิมหฺรูเยียนเค่อฮฺยักไม่เชื่อคำพูดโคมลอยเหล่านี้ แต่การแสดงออกในตอนนีของเส้นเขียวกลับทำให้เขามิอาจไม่คิดเอนเอียง ตามคำคน

หฺรูเยียนเค่อฮฺยักกล่าว "ขณะปรมาจารย์พรตฉียังมีชีวิตอยู่ ข้าเคยมีวาสนา พบหน้าเขา พุดคุยกันหลายวัน ต่างฝ่ายต่างเหมือนสหายแรกพบ ในตอนนั้น ข้าเชิญอาจารย์ของท่านเกื้อหนุนประมุขผู้ปรารถนาเป็รื่องผู้หนึ่งด้วยกันกับข้า คั้นความสงบสุขรุ่งเรืองให้ประชาชน ในตอนนั้นแม้อาจารย์ท่านไม่ยอมให้เขา

เสียดินทุเข้าสู่ทางโลก แต่ก็เห็นด้วยกับข้อสรุปของสายหลัก ดังนั้นจึงมีนัดหมาย ยี่สิบปีกับเขาและหลู๋กู่ในวันหลัง บัดนี้แม้นักพรตเส้นมิใช่เจ้าสำนักเขาเสียดินทุแล้ว แต่อย่างไรก็ยังเป็นศิษย์ของปรมาจารย์พรตจี หรือท่านจะเมินเฉยต่อหลักการและจุดยืนของอาจารย์ท่าน"

"เจ้าอารามหู่เยียนกล่าวผิดแล้ว ความสัมพันธ์ของข้ากับประมุขเยียนหาใช่อะไรที่คนนอกคิดไม่ ราชวงศ์โจวที่ประมุขเยียนช่วยเหลือบัดนี้เจริญขึ้นทุกวัน ประชาชนอยู่เย็นเป็นสุข หรือว่าเพียงเพราะอวี๋เหวินยงเป็นชาวเซียนเปย จึงมีอาจช่วงชิงจงหยวน รวมได้ห้าเป็นหนึ่ง? สิ่งที่อาจารย์คัดค้านคือชาย ผลประโยชน์ประชาชนจงหยวนกับสมคบคิดเผ่าอื่น หากเผ่าอื่นเข้าสู่จงหยวนเราเลียนแบบวัฒนธรรมอันเรา เห็นชาวจงหยวนกับพวกปาเถียนเป็นหนึ่งเดียวแล้วเหตุใดมีอาจเป็นประมุขผู้ปราบปรามเรื่องเล่า"

หู่เยียนเค่อฮู่ยี่สาธุหน้า น้ำเสียงเคร่งขรึมขึ้นอีกเล็กน้อย "คนปาเถียนห่างไกลความเจริญ ผ่านไปนานเท่าใดก็ยังคงเป็นคนปาเถียน หาได้เปลี่ยนแปลง เพราะเข้าควบคุมจงหยวนไม่ ท่านลองดูบรรพบุรุษแคว้นนี้ พวกสกุลเกากี้มิใช่ชนต่างเผ่า แต่เพราะผ่านขนบธรรมเนียมเผ่าอื่นมาเนิ่นนาน จึงคุ้นเคยกับวัฒนธรรมเผ่าอื่นแล้ว ไหนเลยจะมีธรรมเนียมชาวฮั่นลึกนัก ฮองเต๋จี้ลอะเลือนยอมให้สตรีต่ำต้อยป่วนราชสำนัก แผ่นดินสกุลเกาคงไม่ยืนยาว ราชวงศ์โจวยิ่งใหญ่เพราะเหตุเจี๋ย ข้ายังแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กับพวกเขา ประจบประแจงสารพัด อันตรายที่หู่เจี๋ยมีต่อจงหยวนเรา หรือว่านักพรตเส้นยังไม่กระจ่าง"

สุดท้ายแล้ว หู่เยียนเค่อฮู่ยี่รู้สึกว่าจะฮองเต๋เงินสามารถเป็นประมุขผู้ปราบปรามที่รวมได้ห้าเป็นหนึ่งได้ในภายหน้า ฉะนั้นจึงคิดให้นำนวเส้นเจี๋ยวทิ้งมิดเข้าสู่ว่าง ด้วยสถานะของเขา การรุดหน้ามานั้นนำผู้ใดด้วยตัวเองได้นับเป็นการแสดงความจริงใจอย่างยิ่งแล้ว เพราะหากกล่าวให้ถูกต้อง ตอนนี้เส้นเจี๋ยวสูญเสียตำแหน่งเจ้าสำนักไปแล้ว วรรยทุทก็ไม่เหมือนเมื่อก่อน ตำแหน่งไม่เท่าเทียมกับหู่เยียนเค่อฮู่ยี่ไม่ควรดำรงบวณฝ่ายตรงข้ามออกโรงด้วยตัวเอง แต่หู่เยียนเค่อฮู่ยี่ก็ยังไม่

หากเป็นเมื่อหลายเดือนก่อน ขณะเส้นเจี๋ยวเพิ่งเข้าสู่ทางโลก ไม่เข้าใจ

ต่อสถานการณ์ในได้ห้ำแต่อย่างใด อาจถูกคำพูดนี้กระตุ้นก็เป็นได้ แต่ตอนนี้เขามีความคิดของตัวเองแล้ว ฟังจบเพียงแค่อายหน้า หาได้มากความไม่ "บัดนี้ข้ามิได้เป็นตัวแทนสำนักใดแล้ว เพียงร่อนเร่ในยุทธภพอย่างเดียวดาย ขอเพียงรักษาชีวิตในกลียุค สวามีภักดีหรือไม่ สำหรับอารามศึกษาหลินชว่น และราชวงศ์เฉินแล้วล้วนมีความหมายไม่มาก วันนี้เจ้าอารามหู่เยียนอุดหนุนมาสนทนากับข้าด้วยตัวเองเพราะเห็นแก่หน้าอาจารย์ ข้ายังคงซาบซึ้งไม่สิ้นสุด เพียงแต่ความปรารถนาในส่วนนี้ได้แต่รับไว้ด้วยใจ"

หู่เยียนเค่อฮู่ยถอนหายใจเล็กน้อย "ข้าเห็นผู้เสี่ยงกล่าวคำของนักพรตเส้นติดขัดอยู่บ้าง ดูเหมือนบาดเจ็บภายใน เน้นนานรักษาไม่หาย หากท่านยอมมารักษาที่อารามศึกษาหลินชว่น ข้าจะช่วยท่านรักษาอาการบาดเจ็บพร้อมกับหมอลหวงที่ดีที่สุดในวังราชวงศ์เฉินอย่างสุดความสามารถ!"

เส้นเฉียวเคยไต่ขึ้นหู่เยียนฮู่ช็อกกล่าวว่าหู่เยียนเค่อฮู่ยคือศิษย์พีคิชย์น้องร่วมสำนักกับหลิวจิ้งเหยียน ฮองเฮาแคว้นฉินองค์ปัจจุบัน ฉะนั้นหู่เยียนเค่อฮู่ยจึงมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับราชวงศ์เฉิน บัดนี้ดูเหมือนเป็นเช่นนั้นจริงหาไม่คนธรรมดาคงไม่ถึงขั้นใช้หมอลหวงในวังมาให้ความมั่นใจเสียเลย

หู่เยียนเค่อฮู่ยกล่าวคำพูดเช่นนั้นออกมา เส้นเฉียวเพียงสั่นหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย "ขอบคุณเจ้าอารามหู่เยียน ข้าปราศจากคุณธรรมความสามารถไร้ผลงานให้รับสิ่งตอบแทน มิกล้าปฏิบัติตามโดยแท้จริง"

กล่าวตามจริง หู่เยียนเค่อฮู่ยคิดไม่ถึงว่าวันนี้ตนเองจะมาเสียเที่ยว เพราะไม่ว่าอย่างไรเส้นเฉียวล้วนไม่มีเหตุผลที่จะปฏิเสธ

เขาพลันนึกถึงคำเล่าลือที่เหลวไหล ซึ่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเยียนฮู่ช็อกกับเส้นเฉียว แต่ก็รู้สึกว่เหลวไหลจนน่าขันดังว่า นี่เป็นไปได้เลย

"ช่างเถิด อารามศึกษาหลินชว่นไม่เคยทำเรื่องที่ผิดใจคน" หู่เยียนเค่อฮู่ยมีสีหน้าเสียใจเล็กน้อย

เส้นเฉียวเองก็เผยสีหน้าเสียใจออกมา "บรรพชิตคือขันธฆาตเขา ทำให้เจ้าอารามต้องเหนื่อยมาด้วยตัวเอง"

หู่เยียนเค่อฮู่ยยิ้มพลางกล่าว "เส้นทางจากที่นี่ไปยังเรือนรับรองไม่ไกลนัก

เพียงแต่หากมิใช่คนท้องถื่นก็คงหาพบได้ยากยิ่ง พ่อค้าข้างกายท่านผู้นั้น
ถูกคนทำให้สลบไปแล้ว จะให้ข้าส่งท่านแทนเขาหรือไม่"

"เจ้าอารามหฺรฺเญนวางเหลือเกินไม่เข้าวังพูดคุยความหลังกับศิษย์น้องหญิง
สองเฮาของท่านสักหน่อย แต่กลับมาโน้มน้าวอาเจียวให้ทิ้งมิดเข้าสว้างที่นี้
น่าเสียดายอาเจียวใจแข็งจะติดตามข้า ท่านคงต้องผิดหวังเสียแล้ว!"

คำพูดประโยคนี้อย่อมมิใช่เป็นเส้นเชียวกล่าวออกมา

คนผู้หนึ่งปรากฏกายบริเวณหัวมุมสุดปลายท้องถนน เดินมาหาพวกเขา
ที่ละก้าว

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/2OxK4IP>